

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 474/2014
03.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђ.Т., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђ.Т., адвоката С.А. из Ш., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К. 164/11 од 18.01.2013.године и Апелационог суда у Београду Кж1 3133/13 од 25.02.2014.године, у седници већа одржаној дана 03.06.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђ. Т., адвоката С.А., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К. 164/11 од 18.01.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 3133/13 од 25.02.2014. године, као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1К. 164/11 од 18.01.2013.године, окривљени Ђ.Т. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 3-три године. Окривљеном Ђ.Т. изречена је и мера безбедности одузимања предмета-вагице за прецизно мерење и ПВЦ кесе са траговима опојне дроге ..., који ће по правоснажности пресуде бити уништени и обавезан је на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 45.430,00 динара (солидарно са саокривљеним В.Л.) и паушала у износу од 3.000,00 динара, све у року од једног месеца од дана правоснажности пресуде.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 3133/13 од 25.02.2014. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног Ђ.Т. и пресуду Вишег суда у Шапцу 1К. 164/11 од 18.01.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Ђ.Т., адв. С.А., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи и окр. Ђ.Т. ослободи од оптужбе за означено кривично дело, као и да одложи извршење правноснажне пресуде у односу на овог окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП), па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окр. Ђ.Т. сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Т. је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Неосновано бранилац окр. Ђ.Т. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, тиме што су засноване на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и при том као недозвољене доказе означава исказе сведока полицајца ПУ Шабац М.С. и Д.П., потврде о привременом одузимању предмета од окр. Ђ.Т. од 25.06.2010. године и од окр. В.Л. од 22.06.2010. године, сачињене од стране ПУ Шабац и доказну радњу претресања стана и других просторија окр. Ђ.Т. (записник од 25.06.2010. године).

Законитост наведених доказа, с обзиром да су прибављени пре почетка примене сада важећег ЗКП (01.10.2013.године), сходно одредби члана 604. став 1. тог Законика, оцењује се према одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Без основа бранилац окр. Ђ.Т. исказе сведока полицајца М.С. и Д.П означава као недозвољене доказе, у смислу члана 99. у вези са чланом 97. раније важећег ЗКП, са образложењем да наведени полицајци нису упозорени да не могу бити испитани као сведоци због могућности да својим исказом повреде дужност чувања службене тајне или да се евентуално изјашњавају о садржају обавештења која су добили у смислу члана 226. и члана 235. став 2. раније важећег ЗКП. Ово из разлога што поменути сведоци полицајци, у конкретном случају, нису ни позвани да сведоче,

нити су сведочили о околностима које се наводе у захтеву за заштиту законитости и које су основ искључења од дужности сведочења по члану 97. тачка 1) и 4) раније важећег ЗКП, већ о њиховим непосредним опажањима приликом предузимања радњи предвиђених процесним законом у циљу спречавања извршења кривичних дела или откривања дела и учиниоца, а о којима се, сходно цитираним прописима, овлашћена службена лица органа унутрашњих послова могу изјашњавати у својству сведока.

Када је реч о записнику о претресању стана и других просторија окр. Ђ.Т. и потврдама о привременом одузимању предмета од овог окривљеног и од окр. В.Л., не стоје наводи захтева за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Т. да побијане пресуде нису могле бити засноване на овим доказима зато што исти не садрже констатацију о изјашњењу окривљених у погледу присуства браниоца наведеним доказним радњама.

Из записника о претресању стана и других просторија окр. Ђ.Т. и потврда о привременом одузимању предмета од окривљених Ђ.Т. и В.Л. произилази да су окривљени приликом предузимања доказних радњи у питању од стране овлашћених службених лица ПУ Шабац поучени о праву да узму браниоца (окр. Т. у смислу члана 78. став 2. раније важећег ЗКП пре претреса његовог стана, а обојица окривљених у смислу члана 226. став 8. истог Законика приликом привременог одузимања предмета на основу члана 82. тог Законика) и дакле, имали могућност да захтевају присуство браниоца наведеним доказним радњама. Окривљени то нису учинили, што произилази из околности да је окр. Ђ.Т. потписао записник о претресању стана и других просторија и потврду о привременом одузимању предмета без примедби у смислу евентуалног пропуста органа поступка да позове браниоца и одложи извршење радње до његовог доласка, те да ни окр. В.Л. такве пропусте није навео као разлоге одбијања да потпише потврду о привременом одузимању предмета.

Како је ствар воље окривљених да ли ће приликом наведених доказних радњи користити право на адвоката, односно браниоца о којем су поучени и уопште, да ли ће се изјаснити у погледу коришћења тог права, то одсуство констатације о изјашњењу окривљених у погледу присуства адвоката, односно браниоца тим доказним радњама, које ни процесним законом важећим у време предузимања тих радњи није изричито предвиђено као разлог недозвољености тих доказа (члан 18. став 2. раније важећег ЗКП), не представља сметњу за заснивање пресуде на тим доказима.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окр. Ђ.Т. истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са образложењем да дело за које је гоњен окривљени није кривично дело, јер није доказана продаја опојне дроге и због тога што није утврђиван проценат психоактивне супстанце ТНС у предметној супстанци (вештачењем путем квантитативне анализе), који мора бити преко 0,3% да би се супстанца сматрала дрогом.

Међутим, предњим наводима захтева, позивајући се погрешно на повреду кривичног закона, бранилац окр. Ђ.Т. у суштини оспорава чињенично стање у

правноснажној пресуди као погрешно и непотпуно утврђено, што, према одредбама члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. Ђ.Т. у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.